

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Non sine causa paucis à Deo, reuelari internum aliorum hominu[m]
statu[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

372 Cap. XXXII. Pauli Simplicis visio, & peccatoris utilis manifestatio.
ciunt, putas nescire & Deum? qui videt tuas cogitationes, non vi-
debit tuas operationes? qui scit quid velis, nesciet, quid facias?
Quò ibis, miser, ut eum lateas? In Italiam, in Galliam, trans Al-
pes ibis, nescient tui parentes, quid facias; at sciet Deus, etiam si
ad extremos vsque Indos proficiscaris. Nulla te larua teget, nulla
nox absconder, nullus occultabit Angulus. Quære cum Adamo
latebras, non te abscondes Deo, sed Deum tibi; & culpam dupli-
cabis, more puerorum, qui sæpe plagas euitarent, si culpam fate-
rentur, ac veritatem dicerent; quia verò delicta sua mendacijs vo-
lunt purgare, & propter delicta, & propter mendacia puniuntur.
Fuit, qui vxorem suam repudiaret eam solam ob causam, quia
foras proditura se comebat, & mutuò acceptis vestibus volebat
alijs placere, domi autem in scissili tunica aut pellibus fuligine-
vinctis, inconcinnis crinibus, Canidiæ instar, incedebat. Tales
sunt multi mortales domi, & in conscientia sua, & coram Deo ac
Diuis, sordidi, maculati, contaminati, qui mundo se expoliant.
O si nunc adesset *Paulus Simplex*, & homines obseruaret ad tem-
plum confluentes? quantum videret eorum discrimen? Quod il-
le vidit, nos possumus, non debemus imaginari.

V.

Cur enim Diuina bonitas non omnibus, sed tantum sanctis,
& quidem paucis, ita oculos aperuit, sicut aperuit *Paulo simplici*?
Quia plurimi despicerent eiusmodi peccatores, eosq; execra-
rentur, & si possent, discerperent. At Sancti non vindicte, sed mi-
sericordiæ oculis aspiciunt eiusmodi vulneratos. Agnoscunt
enim, in quantis miserijs sint constituti. Siquidem & *Paulus sim-
plex*, postquam calamitosum illum hominem, velut in triumpho,
à Tartareis Spiritibus, vidit ductum, cœpit cum eiulatu lamenta-
bili totus in lachrymas effundi, & identidem pectus palmis plan-
gere. Et quia de sanctitate certa notus erat omnibus, circumste-
tit eum mortalium multiudo, tanti luctus tantæq; lamentationis
causam scire cupientium. Metuebant enim, ne vir sanctus, Deo
reuelante, aliquid vidisset, quod in omnibus ad templum eunti-
bus, reprehensione dignum esset, orationesq; eorum ingratas ef-
ficeret; idq; eò magis, quòd ab eo multis precibus impetrare non
possent, ut cum ceteris etiam ipse oraturus in Ecclesiam intraret.
Quali cogitatione vtinam etiam vnusquisque nostrum se exami-
naret;

naret, quoribus ad diuina officia est accessurus. Dolemas durare bella, sentimus difficultates, timemus pericula, instituimus orationes, & non cogitamus quales ipsi simus, qui sumus oraturi. Eodem ore petimus à Deo nobis pacem dare, & bellum eidem indicimus. Quo pacto enim illa lingua in templo Deum flecter, quæ illum paulo prius, ante templum blasphemauit? Ita homines illi non sine causa solliciti fuerunt, ne inidonei ad orationem accederent. Inimicus ab inimico nihil potest fidenter, nisi veniam rogare.

Iussi igitur illi in templum ingressi sunt ad Missam audientem, *S. Paulo simplici* præ foribus templi relicto, ac indefinenter plorante, ob miseri illius viri lachrymabilem statum, & tot catenas, quibus erat illigatus. Officijs diuinis, intra breue tempus, finitis, populoq; è templo regrediente, *Paulum* denuo singulos obseruauit, præcipue verò attendit ad illum, quem prius viderat freno vinculisq; constrictum in ædem sacram introduci. Sed hinc nouum se se illius oculis spectaculum obtulit. Vix enim potuit illum virum amplius agnoscere, quasi repente alium factum. Sed diuina rursus lux illi, qualis iam esset, derexit. Non enim iam Æthiops videbatur, neque nigra in toto illius corpore macula, apparebat, sed in contrarium, omnia erant candida & mirifice lucebant. Neque iam cacodæmonum caterua stipabat, aut vinculis ligatum tenebat, neque nares perforatus ducebatur; sed maligni spiritus, cum multis diruptarum catenarum fragmentis tristes, & caput vncis ynguibus scalpentes, multis demum passibus ab illo repulsi sequebantur. Ad latus autem illius iam bonus Angelus lætitijs & exultatione plenus adambulabat, & sublatis subinde in cælum manibus Deo gratias dicere videbatur. Quam verè tunc cani potuit: *Hec mutatio dextera Excelsi!* item: *Si fuerint peccata vestra vt coecinum, quasi nix dealbabuntur: & si fuerint rubra, quasi vermiculus, velut lana alba erant.* Deniq; apparuit gaudium Angelorum, quod habent etiam *super vno peccatore penitentiam agente.*

Paulus simplex certè, aspecta hae viri tam subita, tamq; magna mutatione, præ gaudio exiliit, & tamquam sui oblitus, altissima lætitiæ voce exclamare, & Deum laudare cœpit dicens: *O in-*

Aaa 3 *effabilem*

VI.

Psal. 76. 11.
Ira. 1. 18.

Luc. 15. 7. & 10.

VII.